

fjernskrivernet (WEUCOM) mellem de syv medlemslandes udenrigsministerier; dette system har været operationelt siden februar 1988. Endelig er det blevet besluttet, at SWG (Special Working Group), der oprindeligt nedsattes til at behandle SDI-spørgsmålet og består af højerestående embedsmænd fra medlemslandene, skal have udstrakt sit arbejdsområde til at dække alle sider af WEU. Den vigtigste udvikling set i et større perspektiv er måske, at WEU-landene i stigende omfang koordinerer deres optræden forud for møderne med de øvrige NATO-medlemmer i Bryssel – eller i hvert fald har skabt organisatorisk mulighed herfor.

Denne udvikling er til dels sket på bekostning af organerne i WEU's internationale organisation, specielt Generalsekretariatet. Ministerrådet har besluttet, at Generalsekretariatet og en række stående komiteer skal samles i én hovedstad, men skal denne være London, Bryssel eller Paris? Uenigheden om dette spørgsmål har stået på i flere år og har virket stærkt hæmmende på sekretariatets arbejde. I det seneste franske udspil fra december 1988 foreslås, at Generalsekretariatet og komiteer samles i London, medens et nyt WEU-forskningsinstitut lægges i Paris, hvor også WEU's parlamentariske forsamling fortsat skal have sæde.

De tankegange, der er karakteristiske for revitaliseringen i dens seneste fase, blev udtrykt i kortfattet og kompromispræget form i *Platform om europæiske sikkerhedsinteresser*, også kaldet *Haag-platformen*, af 27. oktober 1987. I dette dokument kan følges både et »europæisk« og et »atlantisk« spor, et forhold, der afspejler divergerende opfattelser først og fremmest mellem Storbritannien og Frankrig, men som også illustrerer Forbundsrepublikken Tysklands dilemma.

Europæiske tankegange mærkes i platformens ord om at ville »udvikle en mere sammenhængende europæisk forsvarsidentitet« og i omtalen af forpligtelsen til at opbygge en »europæisk union« i overensstemmelse med indholdet af Den Europæiske Fællesakt. Dette europæiske sigte afbalanceres med en række solidaritetstilkendegivelser over for NATO og USA, og det tildeles sit rationale gennem den påstand, at et Europa, der kendetegnes ved større koordination på forsvarsområdet, også kan yde et mere substantielt bidrag til alliancens forsvar. Det fastholdes, at der på grund af

den sikkerhedspolitiske asymmetri mellem Øst og Vest ikke findes noget alternativ til den vestlige afskrækkelsesstrategi, når det gælder forsvaret af Europas sikkerhed. Forsvaret af Europa bør derfor også i fremtiden bygge på en passende blanding af egnede kernevåbenstyrker og konventionelle styrker.

Platformen skitserer endelig en løsning af problemet omkring byrdefordelingen ved at opregne en række områder, hvor WEU-landene har besluttet at sætte ind for at yde et mere effektivt bidrag til det samlede forsvar af Vesten.

En diskussion af WEU's udviklingsmuligheder kan tage sit udgangspunkt i det forhold, at en væsentlig forudsætning for den stedfundne reaktivering har været de toneangivende vesteuropæiske landes frustrationer over, at det bl.a. på grund af danske betænkeligheder ikke lykkedes at give EPS en udvidet sikkerhedspolitisk dimension i forbindelse med gennemførelsen af Den Europæiske Fællesakt. Ledende personligheder som WEU's generalsekretær Alfred Cahen og Belgiens udenrigsminister Leo Tindemans har da også givet udtryk for, at reaktiveringen væsentligst må ses som en nødløsning i mangel af bedre, som en slags mellemstation, og at det naturlige mål må være at placere sikkerhedspolitisk konsultation og koordinering i Det Europæiske Fællesskabs rammer. I WEU's egne kommuniker fremhæves siden 1987 den rolle, som WEU kan spille i udviklingen af en europæisk union.

Revitaliseringen af WEU har skabt en vis dynamik inden for det sikkerhedspolitiske felt af det vesteuropæiske samarbejdsmonster. Alligevel er det for øjeblikket ret vanskeligt at overskue styrken og konsekvenserne af denne dynamik på længere sigt, idet meget vil afhænge af de enkelte landes interesser og udviklingen i de ydre vilkår.

Det kan eksempelvis ikke udelukkes, at tanker om en opbygning af den sikkerhedspolitiske dimension i EPS og Det Europæiske Fællesskab kan støde på væsentlige hindringer. Det er meget muligt, at lande som Frankrig og Storbritannien, der har stærke forbehold over for overnationale tendenser og har distanceret sig fra de mere vidtgående planer for en europæisk »union«, kan se fordele i at holde deres forsvars- og sikkerhedspolitik i nogen afstand af den bredere europæiske integrationsbevæ-